

Struna zadnja zadnjih dnij . . .
 Dan je v prešlost nevrnljivo,
 Ž njim premnogi up' mi pal —
 Trud upognil teme sivo,
 Svetu sem v zasmeh ostal.
 Pôjem z glasom oslabelim,
 Da gorjé, kdor brez srcá
 Roga tod se pevcem velim,
 Ki poslanci so nebá!
 Pride čas, ki s hudo silo
 Preustvari ti srcé,

Da drugače bo čutilo
 In umelo pesmi té.
 Zvéni torej, struna moja,
 Kaj če poleg sam trpim;
 Dokler moč ne mine tvoja,
 Vem, da pevec jaz živim.
 Vènder skoro mi prestani,
 V srci up zamri in dvom —
 Časi lepši bodo dani
 Tam, kjer pevcu mi je dom!

Rástislav.

K Tebi!

Svètla rosa trepetá na listi
 V zôre jutranje milini čisti:
 Biserno iskrí se širi svet.
 Stvarstva se čaroba nam odgrinja,
 Blaženstva oblast duhá prešinja:
 Božji prst je v stvarstvu razodet!
 Pómlad! — Ali zopet pómlad mila
 Smrtnikom lepoto je odkrila?
 Pómlad, ki pozval je Tvoj ukaz,
 Priča nam, kaj zemlji 'Ti podaril,
 Ko nad njo to solnce si razžaril —
 V nji se kaže sveti Tvoj obraz.

Ko srcé v krasoto zatopljeno,
 Dušo dviga čustvo mi vzneseno
 K Tebi, vse ljubezni jasni vzor!
 S spevom bi najlepšim Te pozdravil
 In dobroto Tvojo v njem poslavil —
 Kaj Ti spev — saj v Tebi mu izvor . .
 K Tebi molim: Daj v dobroti Svoji,
 Da topeč se v blaženstva opoji
 Mnogo pesmij v srci se vzbudi.
 Kakor cvet spomladi se razvija,
 V duši se razvijaj poezija,
 Poezija sveta — kakor Ti!

Rástislav.

Balada o maku.

Grobovja tožni sin, mak rožnobojni,
 Prečesto pač iz hladne speš gomile,
 Vzkališ iz tal, kjer spé človeške sile,
 Jedini cvet gomili mnogobrojni. —
 Ko tudi moj stan plašč zelen prepreže
 Poženeš, siromakov ti pomnik!
 Poléti na okičeno grobišče
 Za velim listom listič leže,
 In nad menoj gineval boš bolnik.
 Ko pa jesenski dih logé obišče,
 Uvél na tesno padeš mi ležišče:
 Tačas zvršiš spomine zemske name,
 Spomin se vsuješ zadnji vrhu jame —
 Grobovja tožni sin, mak rožnobojni.

J. Š.